

Sygn. akt II AKz 267/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Chojnowski (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Olszewski

SA Stanisław Kucharczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **R. G.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 63/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

- 1) zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
- 2) zarządzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu R. G. przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Skazany R. G. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 30 marca 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 192/10, za czyn popełniony w dniu 30 listopada 2009 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 października 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 12/12 za czyn popełniony w okresie od lipca 2010 r. do grudnia 2010 r. oraz od maja 2011 r. do 19 lipca 2011 r.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego, a kosztami obciążył Skarb państwa. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podał, że pierwszy chronologicznie wyrok wydany przeciwko skazanemu tj. wyrok Sądu Rejonowego w Kołobrzegu zapadł przed popełnieniem przez skazanego kolejnego przestępstwa objętego wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie. Pierwszy wyrok został bowiem wydany w dniu 30 marca 2010 roku, zaś kolejny popełniony przez skazanego czyn zaistniał dopiero w okresie od lipca 2010 roku do grudnia 2010 r. oraz od maja 2011 r. do 19 lipca 2011 r. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi realny zbieg przestępstw. R. G. został bowiem skazany pierwszym wyrokiem za popełniony czyn, zanim dopuścił się kolejnego przestępstwa. Tym samym brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego. W konsekwencji postępowanie należało umorzyć na podstawie art. 572 k.p.k.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył osobiście R. G. i podał, że pomyłka Prokuratora, co do kwalifikacji stawianego mu zarzutu skutkowało skierowanie sprawy do rozpoznania w Sądzie Okręgowym i w konsekwencji wydaniem surowszej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, niż gdyby sprawę prawidłowo rozpoznawał Sąd Rejonowy. To z kolei spowodowało „odwieszenie” kary roku z wyroku z 2010 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odwołanie R. G., nie zawiera w swym uzasadnieniu żadnego wywodu, który pozwalałaby poczynić ustalenia, czy też ocenę prawną odmienną od tej, którą przedstawił Sąd meriti. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego i postępowanie należało umorzyć. Wobec jednak treści uzasadnienia zażalenia wyjaśniająco należy wskazać, że Sąd Okręgowy, w zgodzie z zebraną w sprawie dokumentacją, a także treścią samego wniosku R. G., podał jakie wyroki podlegały analizie pod kątem spełnienia przesłanek z art. 85 k.k.

Pierwszym chronologicznie wyrokiem jest orzeczenie Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie II K 192/10 za popełniony w dniu 30 listopada 2009 r. czyn z art. 178a §1 k.k. Kolejnym jest zaś wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 października 2012r. w sprawie II K 12/12 za popełniony w okresach od lipca 2010 r. do grudnia 2010 r. oraz od maja 2011 r. do 19 lipca 2011 r. czyn z art. 207 §1 k.k. i in. Zestawienie powyższych wyroków wskazuje, że czyn za który orzeczono karę wyrokiem o sygn. II K 12/12 został popełniony po dacie pierwszego chronologicznie wyroku Sądu Rejonowego w Kołobrzegu (sygn. akt II K 192/10).

Biorąc zatem pod uwagę powyżej wskazaną analizę należy zauważyć, że wszystkie czyny objęte wymienionymi wyrokami pozostają ze sobą w takim związku chronologicznym, że nie zostały spełnione przesłanki materialnoprawne o których mowa w art. 85 k.k. W konsekwencji powoduje to brak możliwości do wydania wyroku łącznego i konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k., tak jak to zrobił Sąd I Instancji. Zgodnie bowiem z treścią art. 572 k.p.k. **Sąd umarza postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego** wtedy, gdy nie istnieją warunki do połączenia wyroków wskazanych we wniosku ani też nie ma możliwości połączenia w wyrok łączny innych skazań danej osoby.

W świetle powyższych okoliczności, nie widząc podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowił jak na wstępie. Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduję swoje uzasadnienie w § 14 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami. Dlatego też zaskarżone rozstrzygnięcie należało utrzymać w mocy.